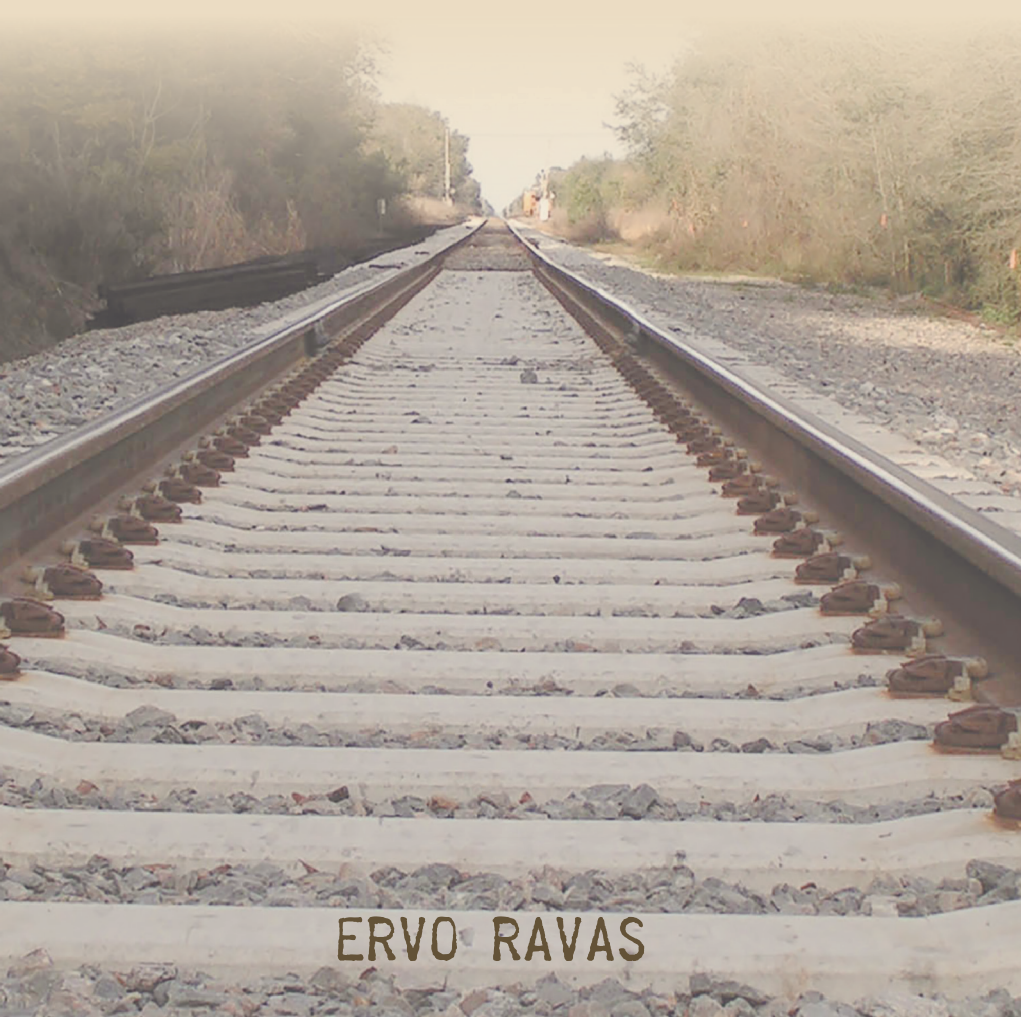

RUOSTUNEET RAITEET

ERVO RAVAS

© 2017 Ravas, Ervo
Kustantaja: BoD Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD Books on Demand, Norderstedt, Saksa
Ulkoasu: Elina Sukuvaara, Kronogra Tmi
ISBN: 978-951-568-273-4

MITÄ HALUAN SANOA?

Kysymyksen esitti minulle muuan maakuntalehden toimittaja, jolta pyysin esittelyn lehteen ensimmäisestä dekkaristani. Hänen mielestään minulla olisi pitänyt olla sanoma, sisäinen palo ilmaista julki jotakin pintakuuhua syvempää tunnetta. Vaan ei ollut. Minä halusin ainoastaan kirjoittaa salapoliisikirjan. Se oli nuoruuden haave, jonka toteutin. Itse asiassa kaksinkertaistin sen toisella dekkarillani. Opin kuitenkin sen, että kirjailijaksi pitää ryhtyä nuorena, jolloin tuntee vielä muutakin tuskaa kuin polvien nivelrikon. Tuoreikäinen kirjoittaja koetaan paljon uskottavammaksi. Hauskaa tekstiä saa vanhempikin luoda, mutta myös silloin on oltava perillä, mitä ympärillä tapahtuu.

Tämän kirjan teksti yllätti minut itseni. Suuri osa on kirjoitettu jo noin vuoden 2004 vaiheilla ja kun niitä kokosin, huomasin olleeni melkoisen masentunut jäätyäni eläkkeelle itse asiassa aivan liian varhain. Luulin sen olleen hyvä ratkaisu, mutta ei se mennyt lainakaan helposti. Silloin syntyivät nuo runot, runontapaiset, synkät ajatukseni resuisenrapaiset. Nyt teksteistä saattaa löytyä jotakin sellaista, mitä alussa mainittu toimittaja halusi ja tarkoitti. Mutta minun on tuotettava tuotettava hänelle osittainen pettymys. Kirjoitin runokirjan näet myös siksi, että olin luvannut niin eräälle entiselle naapurillemme. Hän on muistanut aina takavuosina tavatessamme huomauttaa asiasta tai oikeammin sen puutteesta.

En tätä kirjoittaessani vielä tiedä, milloin tämä ilmestyy, jos milloinkaan. Omistan runokirjan kuitenkin vaimolleni. Hän tietää, että meidän suvussamme ei ketään kehuta. Hiljaisuus on on hyväksymisen merkki. Ei siinä sanoja tarvita. Ja jos tämän lukija löytää kirjasta jotakin ajattelemisen aihetta, erilaista, samanlaista tai edes jonkinlaista jotakin, olen onnistunut. Jos taas joku on päinvastaista mieltä kaikesta, olen esittänyt asiat riittävän epäselvästi tai selvästi.

Siinä kaikki!

Jyväskylä elokuussa 2017

Ervo Ravas

RUOSTUNEET RAITEET

Joskus on hyvä kulkea siellä
eletyn elämän rautatiellä
sillä ennen niin hohtivat sillat ja kaiteet
nyt ovat ruostuneet ruskeiksi raiteet
näin liikkuu miete vanhan miehen
katse kun kohdistuu kiskotiehen
ajattelee vaimoaan muistaa lapsiaan
yrittää haroa harmaita hapsiaan

Mutta ei voi
mies kalju kuin muna
sillä eräänä aamuna kirottuna
hän peiliin katsoi
oli lähtenyt tukka
ei kunnialla harmaantua
ole saanut miesrukka

Näin kohtelee luonto monesti niitä
joille rauhaista tahti ei raiteilla riitä
lyhyt askellus loivat kaarteet
ne ovat onnekkaan elämän aarteet
sääliksi käy tuotakin miestä
joka lohtua etsii rautatiestä
niin ruosteinen rauta rassaa häntä
kun rutajaa omankin moottorin mäntä

Mutta mitään ei mahda
ei vavahda luonto
muualla laadittu on kaiken juonto
ryppyinen käsi nyrkkiin puristuu
mies miltei omaan kiukkuunsa kuristuu
jos ruostuu rauta niin ruostukoon
jos suostuu joku niin suostukoon

15 VUOTTA SITTEN

Alku on tummaa

kovasti haikeaa

yhteen kun summaa

elämää vaikeaa

Mutta jos olisin jättänyt tämän kirjoittamatta

liian paljon olisi jäänyt sanomatta

NIIN VAIN

Aamulla oli aamu
niin kuin aina ennen
Olisi voinut olla iltakin
koska oli pimeää
Yö on aamun vihollinen
Se haluaa kostaa
sillä aamu voittaa yön
Yö ei koskaan aamua
Päivä on aamun sisar
Ilta sen tumma veli
Ne kuuluvat yhteen

MUUAN MOMENTUM

Aurinko on ihmeellinen
Se saa vastapäisen punatiiliseinän kimmeltämään
Ja männynrungot hohtavat lähes kultaisina
Likainen lumikin näyttää valkoiselta
Valkoisemmalta kuin on
Peiliin ei pidä silloin koskaan katsoa
Aurinko näyttää kasvoilla uurteet
jotka luuli vain kuvitelleensa
Sanotaan uurteiden olevan merkki eletystä
kuin kaadetun männyn vuosirenkaat
Kaikilla ei kuitenkaan ole niitä
Olisikohan pitänyt syntyä männnyksi...
Toisaalta myrsky kaataa sen helposti
Koivu on sitkeämpi
Se ei juuriltaan kaadu
Vain katkeaa
ratkeaa

KAUKANA

On samea sunnuntain alku
Ulos ei kannata katsoa
eikä mennäkään
On keskityttävä vain olennaiseen
Pyöräytän tuoliani vasemmalta
oikealle
Elämän kirjo lipuu ohitseni
puhelin
valokuvia koirasta
toinen puhelin
Nyt olen selin ikkunaan
Antiikkilipaston päällä näen
vaimon parfyymikokoelman
hänen suosikkikynttelikkönsä
ja tekokukka-asetelmansa
Mietin onko tässä mitään minulle
kun pelastus äkkiä koittaa
Seuraavalla seinällä on taulu
kreikkalaisesta satamasta
kalastajien lähdöstä merelle
Olen lyhyen hetken heidän mukanaan
sinisessä aamu-utuisessa tunnelmassa
Vain värikkäät purjeet erottuvat vaivoin
Sitten tuoli kääntyy jälleen
ja palaan lähtöruutuun

YSTÄVYYS

Kilautin juuri kaverille
En käyttääkseni oljenkortta
Kysymys oli toisesta kaverista
Muistinsa kadottaneesta
Olin huolissani
Me molemmat olimme
Ystävyys on siitä merkillinen asia
että se voi voittaa mitä tahansa
jopa veljesrakkauden
Kaveria ei jätetä
Kuolematon sanonta joka pitää paikkansa
Tärkeintä tunteessa on luottamus
Muistan vain vaivoin mitä dementia tarkoittaa
Ehkä sen vuoksi en kärsi siitä
Näin tämä novelli jää tänään avoimeksi
Sulkeutuuko se... joskus
Dementiasta ei kuulemma parane
Surullista

RUOSTUNEET RAITEET

Ervo Ravas

Kepeiden kolumnien ja pari dekkarin jälkeen
kirjoittaja on vaihtanut tyykinsä proosasta
lyyrisempään ilmaisuun. Kokeileva muutos on myös
nimimerkillä kirjoittaminen. Se tuntui tekijän itsensä
mielestä jollakin tapaa oikeammalta.

Runot on kirjoitettu pitkällä aikavälillä, mutta
melankolinen perusvire säilyy samana, jopa
toistuvasti. Kirjoittaja yllättyi itsekin, miten tärkeitä
valo ja kesä ovat hänelle. Niiden käsittely on yhtä
helppoa kuin rakkaudesta kirjoittaminen vaikeaa.

Ajatus, että näistä runoista synkimmätkin ovat
syntyneet onnellisempana aikana kuin mitä maailma
nyt elää, ei taida lohduttaa ketään.

9 789515 682734